

JEUGDTHRILLER

MEL WALLIS DE VRIES

Exit

JE HEBT MAAR ÉÉN KANS
OM HET TE OVERLEVEN...

Exit

Mel Wallis de Vries

Je denkt dat je een heel normaal leventje leidt. Dat je grootste problemen de toetsweek, je onvoldoendes en het gezeur van je ouders zijn. Maar dan krijg je een berichtje op je telefoon. Je zoekt er niks achter en opent het. Het zal alles voorgoed veranderen. Nu moet je alleen nog kiezen naar wie je het doorstuurt...

Meisje (17) overleden na val in water

ROTTERDAM – Een zeventienjarig meisje overleed maandagochtend na een val in het water aan de Oosterkade in Rotterdam. Ambulancemedewerkers reanimeerden het slachtoffer, maar dat mocht niet meer baten.

duidelijk hoe het meisje te water is geraakt. Reddingswerkers haalden haar naar de kant en begonnen direct te reanimeren, afgelost door ambulancemedewerkers die een ogenblik later ter plaatse waren. Na vergeefse pogingen, is de reanimatie gestaakt.

De hulpdiensten ontvingen rond 05.00 uur een melding dat iemand in het water lag. Volgens een woordvoerder van Veiligheidszorg Rotterdam-Rijnmond

De politie gaat uit van een noodlottig ongeval, meldt een woordvoerder. De Forensische Opsporing doet nog on-

Dodelijk ongeval met scooter in Amstelveen

Een zestienjarige inwoner van Amstelveen is overleden nadat hij in de nacht van vrijdag op zaterdag gewond raakte bij een ongeval op de Beneluxbaan. De tiener kwam in botsing met een boom.

met hem op een feestje kende hem.'

Het slachtoffer werd met spoed naar het ziekenhuis gebracht. De jongen was niet meer aanspreekbaar. In het ziekenhuis is hij aan zijn verwondingen overleden.

Uit een eerste onderzoek blijkt volgens de politie dat de scooter op het moment van het ongeval verkeerde weghelft reed. De buurtbewoners gaat het verhaal mis op de Beneluxbaan. 'Je moet daar 50 kilometer per uur, maar er wordt vaker harder gereden,' benadrukt een buurtbewoner.

In de loop van de middag zijn er tientallen mensen naar de plek van het ongeval gekomen. Onder hen veel scholieren die het jonge slachtoffer kenden. 'Ik was door mijn moeder gebeld over wat er gebeurd was,' vertelde een jongen die bij het slachtoffer op school zat. 'Ik was wel eens

Of er in dit geval ook te hard is, wordt onderzocht. Op de plaats waar de jongen om het leven kwam, zijn bierflesjes gevonden. 'We onderzoeken of dit van enige invloed is geweest op hetgeen er is gebeurd', laat een politiewoordvoerder weten.

Politie dringend op zoek naar zeventienjarige jongen uit Utrecht

Utrecht De Politie Utrecht is op zoek naar de zeventienjarige Yuri. Hij wordt sinds dit weekend vermist. De jongen zit in 5 havo van het Gerrit Rietveld College in Utrecht.

Youri was zaterdag bij vrienden geweest toen hij rond 01.30 uur naar huis vertrok. Daar kwam hij nooit aan. Zijn familie sloeg alarm en ook de politie maakt zich grote zorgen.

Uit het politieonderzoek komt naar voren dat hij waarschijnlijk nog rond 02.00 uur op de fietsroute is gezien in de nabijheid van een meisje.

De politie roept burgers op naar Youri uit te kijken en/of contact op te nemen als men informatie

heeft. De politie zoekt ook naar tips over het meisje.

Het signalement van Youri luidt als volgt: lichtgetinte huidskleur, 1,79 meter lang, breed postuur en kort donker haar. Youri droeg een grijze jas, een spijkerbroek en witte sneakers van het merk Nike.

Iedereen die over informatie beschikt kan contact opnemen met de politie via telefoonnummer 0900-8844.

NAME: FREDERIQUE

AGE: 16

SCHOOL: BERLAGE LYCEUM

STATUS: SINGLE (RECENTLY)

KISSCOUNT: 5

BODYCOUNT: 0

SNAPSCORE: 103.973

IG FOLLOWERS: 4.797

TIKTOK FOLLOWERS: 5.623

BEST FRIENDS: PUCK, EMMA

FAV EMOJI: 🍷

FAV DRINK: VODKA SHOTS

FAV SHOW WATCHING: STRANGER THINGS

TOTAL SCORE: 109 POINTS

SELECTED: YES

DON'T LIE

WHAT DID YOU

EVIDENCE

FAKE!!

OBSESSED

**YOU
WILL
DIE**

DO?

Ik haat november. Ik haat de eentonige grijze dagen, alsof elke dag een exacte kopie is van de vorige. Ik haat de kraag van mijn winterjas die in mijn nek kriebelt. Ik haat mijn fietslampjes die het nooit doen, en mijn voetbaltraining op dinsdag wanneer het altijd lijkt te regenen.

En ik haat Emma, die weer op het allerlaatste moment heeft afgezegd voor de training met een of andere vage kut-smoes. *Sorry Fred, maar er wordt vanavond opeens een pakketje door de DHL bezorgd, ik moet van mijn moeder thuisblijven om open te doen want ze heeft die spullen echt nodig, dat snap je toch wel?* Ja, *sure...* Ze bedoelde natuurlijk: het is donker, koud en het regent en ik heb helemaal geen zin om te trainen.

Nu moest ik de hele training met Lilian overspelen. En ik had al hoofdpijn... Een meisje uit ons team heeft ooit gezegd dat Lilian een bloedzuiger is: iemand die alle energie uit je zuigt en je nooit meer loslaat. Die omschrijving klopt precies, iedereen noemt haar nu zo.

Bij de splitsing sla ik rechts af. Het is geen officieel fietspad, maar het is de snelste route naar huis. Ik heb mijn moeder beloofd dat ik dit paadje alleen neem als ik samen met Emma fiets, maar ze komt er toch nooit achter. En het gaat altijd goed.

Maar dit is een logica die mijn moeder niet snapt.

Zoals ze eigenlijk alles in mijn leven niet snapt.

Ik vermoed dat ze alleen haar eigen problemen begrijpt.

De wind wakkert aan en zigzagt tussen de bomen. Het klinkt alsof er iemand achter me door de blaadjes rent. Ik kijk over mijn schouder. De boomstammen staan als bewegingloze schimmen langs het pad. Het is nog maar zeven

uur, maar het is buiten zo donker als diep in de nacht. Een leeg en koud soort donker.

Ik ga wat langzamer fietsen en blijf net zo lang naar het bos staren totdat ik zeker weet dat er niemand is. Mijn angst verdwijnt. Ik haat het om bang te zijn voor dingen die niet bestaan. En het lijkt wel of dat de laatste tijd steeds vaker gebeurt. Zo heb ik al weken het idee dat iemand me volgt. Op weg naar school, als ik naar Emma of Puck ga, of als ik terug fiets van een feest. Maar elke keer als ik over mijn schouder kijk, zie ik niks. De mensen achter me kijken nooit in mijn richting. Tientallen anonieme gezichten die allemaal op elkaar lijken. Met dezelfde sombere, bijna wezenloze blik in hun ogen.

Wat zou er gebeuren als ik een hand op iemands arm zou leggen? Als ik zou vragen hoe het gaat? Of als ik zou vertellen dat mijn moeder een nieuwe vriend heeft die echt een eikel is? Ze zullen me aankijken met een gezicht van 'wat is er met dit meisje aan de hand?' en hun weg vervolgen. Waarschijnlijk zouden ze het niet eens opmerken als ik dood voor hun voeten neerviel... Het voelt zo eenzaam, alsof we allemaal een zinloos bestaan leven zonder het door te hebben.

Met een diepe zucht sla ik links af. Mijn fiets gaat stuitend over een hobbel en ik ontwijk een plas. In mijn hoofd loop ik alle dingen na die ik vanavond nog moet doen. Een boekverslag voor Nederlands inleveren waar ik het boek nog niet eens voor gelezen heb. Leren voor een Duitse toets en –

Mijn telefoon trilt in mijn zak. Wiebelend vis ik hem eruit. Een milliseconde lang hoop ik dat het Nathan is die zegt: *Shit, Fred, ik heb je zo gemist. Het spijt me zo erg dat ik het heb uitgemaakt. Ik... Ik kan niet zonder je.* Maar op mijn scherm zie ik ANONIEM NUMMER staan. Het verschil kan niet groter zijn. De laatste tijd krijg ik alleen nog maar kettingbrieven en anonieme oproepen, of medewerkers van callcenters aan

de lijn die me proberen iets te verkopen. Met een zucht druk ik de oproep weg. Het is uit, Fred, accepteer dat nou eens. Duidelijker kon Nathan niet zijn die middag voordat het halloweenschoolfeest begon. *Ik heb tijd voor mezelf nodig. Ik... Ik kan me gewoon nog niet binden, begrijp je?*

Ik aarzel of ik Emma moet bellen. Haar vrolijke lach zou de duisternis om me heen meteen oplichten. 'Zet hem uit je hoofd,' zou ze zeggen. 'Hij is het niet waard. Ik heb hem altijd al een eikel gevonden.' We zouden het kunnen hebben over de sweet sixteen van Puck van volgende week vrijdag. Over de outfit die we gaan aantrekken, het thema is gold-digger. Of we zouden gewoon kunnen lachen om alle dingen die vandaag op school zijn gebeurd. De tijd zou zo veel sneller gaan en voordat ik het weet zou ik thuis zijn zonder nog aan Nathan te denken.

Maar Emma is juist de reden dat je hier alleen fietst, fluistert een venijnig en weinig toegeeflijk stemmetje in mijn hoofd, en ik stop mijn telefoon terug in mijn jaszak.

Plotseling word ik overvallen door een intens somber gevoel. Ik adem het donker in en de avond vult me. Het lijkt wel of alles de laatste maanden veel complexer is geworden, ook mijn vriendschap met Emma en Puck.

Hou op, Frederique, je kunt ook van alles een probleem maken. Over tien minuten ben je thuis. Dan bel je Emma en is alles weer oké.

We kunnen nooit lang boos op elkaar zijn. De laatste keer dat we ruzie hadden was toen –

Vanuit het donker doemt een groot obstakel op. Ik kan nog net op tijd remmen. Heel even ben ik volledig van mijn stuk gebracht. Hijgend staar ik naar de versperring voor me op het pad. Het is een omgevallen boom, besef ik na een paar tellen. Met een gigantisch dikke stam en tientallen takken die als een hekwerk uit de schors steken.

Ik weet één ding zeker: die boom lag er op de heenweg nog niet. Is dat niet raar? Het waait amper. Zo'n grote boom kan toch niet vanzelf omvallen? Het blijft stil in mijn hoofd. Misschien kan ik beter omkeren en terug fietsen. En dan via de normale route naar huis. Maar dan ben ik nog later thuis...

Een paar seconden blijf ik besluiteloos staan.

Dan krijg ik een ingeving. Ik kan ook om de boom heen lopen, door de bosjes. Over tien seconden zit ik weer op mijn fiets. Die paar meter door het bos stelt niks voor.

Voordat ik me kan bedenken loop ik naar de zijkant van het pad. Ik haal diep adem en duw mijn fiets het bos in. Mijn voetbalschoenen zakken weg in een laag zompige aarde. Mijn moeder gaat me echt vermoorden... Ik kan haar preek al in mijn hoofd horen: 'Weet je nog hoe duur deze schoenen waren, Frederique? Bijna tweehonderd euro! Je moet beter op je spullen passen. De volgende keer betaal je ze maar zelf.'

Dat moet zij zeggen met haar alimentatie... Maar dat geld heeft ze verdiend, vindt ze zelf, omdat mijn vader haar in de steek heeft gelaten voor een andere vrouw. Volgens mijn vader zijn ze gescheiden omdat mijn moeder alleen maar aan het zeuren was. Volgens mijn moeder is mijn vader een dikke egoïst die alleen maar aan zichzelf denkt.

Ergens in de verte hoor ik een takje knappen. Er loopt een huivering langs mijn ruggengraat omlaag, en opeens heb ik het gevoel dat er iemand naar me kijkt. Ingespannen tuur ik in de richting van het geluid. Maar het is zo donker dat ik amper iets kan onderscheiden. Waarschijnlijk was het een dier...

De stilte van het bos sluit me weer in. Ik probeer me niks aan te trekken van de zenuwen die door mijn keel gieren en duw mijn fiets verder door de dichte begroeiing. Onzichtbare takken haken aan mijn trainingsjas en schrammen mijn gezicht. Het is nog donkerder geworden, alsof er een schaduw onder de bomen is gekropen.

En dan hoor ik weer iets. Het klinkt nu harder en vlak naast me. Als bevroren blijf ik staan. Wat moet ik doen?

Gewoon doorlopen, Fred, stel je alsjeblieft niet zo aan. Nog hooguit twintig stappen en je staat weer op het pad. Hoe moeilijk kan het zijn?

Maar ik durf het niet. Ik ben zo bang dat iemand tevoorschijn springt als ik beweeg. Met één hand wurm ik mijn telefoon uit mijn jaszak. Mijn fiets valt bijna tegen me aan als ik het lampje aanklik. Bomen en struiken doemen op in de lichtstraal, wat afgevallen takken, een berg natte blaadjes. Alles ziet er zo normaal uit dat ik begin te giechelen.

Toch durf ik het lampje van mijn telefoon nog niet uit te doen. Haastig manoeuvreer ik mijn fiets verder over de natte ondergrond. Mijn trappers schaven tegen mijn benen en ik stoot mijn knie tegen een boomstronk. Nog hooguit twee meter, ik kan het pad al zien.

En dan zit mijn fiets opeens vast. Een tak steekt dwars door de spaken.

'Tuurlijk,' mopper ik, terwijl ik mijn fiets los probeer te trekken. Maar het lijkt wel het tegenovergestelde effect te hebben: de tak komt steeds vaster te zitten in mijn wiel. Langzaam, heel langzaam, voel ik mijn zelfbeheersing afbrokkelen. Ik heb zin om mijn fiets een trap te geven. Of keihard te gillen.

Met mijn volle gewicht ga ik aan mijn stuur hangen. Als mijn wiel nu niet losschiet dan –

Een geluid achter me. Ik wil mijn hoofd omdraaien, maar ik ben te laat. Ik verlies mijn evenwicht en val met een harde klap achterover.

Een moment blijf ik totaal verdwaasd liggen op de drassige aarde. Ik voel de kou en nattigheid door mijn kleren omhoogtrekken en huiver.

Jezus, Frederique, hoe krijg je dit nou weer voor elkaar?

Ik krabbel overeind en negeer de pijn in mijn rechterpols. Woedend kijk ik naar mijn fiets. Dit gaat me nooit lukken... Ik ga wel lopen en bel mijn vader of hij mijn fiets met de auto komt ophalen. Ik wil hier zo snel mogelijk weg.

Gedachteloos wil ik mijn telefoon uit mijn jaszak pakken, maar dan herinner ik me dat ik hem in mijn handen had toen ik viel. Ik voel de tranen omhoogkruipen in mijn ooghoeken. Maar ik wil niet huilen, want dan hou ik waarschijnlijk niet meer op. Alles gaat vanavond mis. Dit is echt de allerstomste avond ooit. Als Emma de training niet had afgezegd dan –

Zoek je telefoon, Frederique, en hou op met jammeren. Ga naar huis!

Ik haal mijn neus op en speur tussen de bladeren naar mijn telefoon. Maar het is pikdonker. Plotseling zie ik vanuit mijn ooghoeken een lichtje. Heel even denk ik dat ik mijn telefoon heb gevonden, maar dan besef ik hoe idioot dat is. Het lichtje is veel te ver weg en danst tussen de bomen door. Razendsnel komt het in mijn richting. Ik blijf ernaar staren, als een hert dat gevangen zit in de koplampen van een aanstormende auto.

‘Hallo Frederique,’ hoor ik een mannenstem zeggen.

‘H-Hè?’

Het felle lichtje hangt nu recht voor me en verblindt me. Heel vaag kan ik de contouren van een schim ontwaren.

‘Ik ga je uitleggen wat we gaan doen,’ praat de stem verder. ‘Luister goed, want ik vertel het maar één keer.’

Stilte.

Ik zou bang moeten zijn. Doodsbang zelfs. Maar het is alsof dit niet echt gebeurt. Alsof ik naar een film kijk. Een ander meisje staat in een verlaten bos met een wildvreemde man voor zich, niet ik. Ik weet dat deze film slecht gaat aflopen, en ik wil het meisje waarschuwen dat ze heel hard

moet wegrennen, maar de angst is overrompend. Niks werkt meer in mijn lichaam.

‘Ik ga tot vijf tellen,’ gaat de stem verder. ‘En dan begint het. Er zijn verder geen spelregels, alles mag. En o ja, er is een manier om dit te laten stoppen... als je het goede antwoord geeft.’

Ik hoor mijn eigen ademhaling, hoog en gejaagd. Het goede antwoord? Waar heeft hij het in godsnaam over?

‘Eén,’ telt de stem. ‘Ik zou maar gaan rennen, Frederique, anders is er voor niemand iets aan.’ Hij lacht.

Die lach. Er is iets met die lach. Maar mijn gedachten zijn te verward om me te herinneren wat.

‘Twee.’

Er verschijnt een donkere schaduw naast het lichtje. Een hand. Zijn hand. Ik zie hoe zijn duim en wijsvinger een beweging uit elkaar maken.

Opeens begrijp ik het. Hij filmt me en zoomt in! Met een noodvaart komt mijn gevoel terug. Mijn maag trekt samen. Angst knijpt mijn keel dicht.

‘Laat me alsjeblieft gaan,’ smeed ik.

‘Drie. Hier komt de vraag, let goed op.’

Mijn spieren spannen zich en ik draai me om. Compleet gedesorienteerd staar ik in het donker. Welke kant moet ik op? O, god, help me. Iemand.

‘Zijn er dingen waar je spijt van hebt?’

‘W-Wat? Nee...’ stamel ik en ik kom met loodzware benen in beweging. Het pad! Dat is mijn beste kans. Als ik daar ben, dan is het nog maar een klein stukje naar de Amstelveenseweg.

‘Vier. Helaas, dat is niet het goede antwoord.’

Ik luister maar half en strompel door het dichte struikgewas. In gedachten zie ik voor me hoe hij nu naar me kijkt, en ik moet bijna overgeven. De begroeiing wordt dichter en

het pad lijkt opgeslokt door de donkere schaduwen. Ben ik de verkeerde kant op gerend?

‘Vijf.’

Met mijn schouder duw ik takken opzij. Een scherpe punt haalt mijn wang open en ik voel een snik omhoogkomen in mijn borstkas. Ik red dit nooit. Ik –

En dan struikel ik ineens het zanderige grindpaadje op. Een paar tellen blijf ik buiten adem staan. Ik werp een snelle blik naar achter: het pad is verlaten... Dat betekent dat hij nog ergens in het bos is. Misschien is hij me wel kwijtgeraakt. *Denk je dat echt, Frederique?*

Met mijn hart in mijn keel ren ik verder, in de richting van de Amstelveenseweg. De paniek drukt mijn keel dicht en ik haal gierend adem. Het is hooguit een kilometer, hou ik mezelf voor, dat moet ik –

Geritsel.

Er gaat een huivering door me heen. Is hij terug? Maar waar dan? Mijn hoofd schiet van links naar rechts, maar alles om me heen is pikdonker. Een paar seconden hoor ik alleen mijn eigen raspende ademhaling. En dan hoor ik plotseling weer iets. Brekende takjes! Het geluid lijkt van alle kanten te komen, alsof hij overal loopt.

Ik voel tranen in mijn ogen branden.

‘M-Mijn vader kan hier elk moment zijn,’ verzin ik ter plekke. ‘Dat had i-ik met hem afgesproken. En dan belt hij de politie.’

Geen reactie. Schaduwen lijken naar me toe te kruipen en ik ren blindelings verder. *Ik ga dit nooit redden.* Over een paar uurtjes belt mijn moeder de politie dat ik niet ben thuisgekomen. Ze zullen pas morgenochtend gaan zoeken, tienermeisjes lopen wel vaker weg. Waarschijnlijk vinden ze mijn lichaam pas over een paar dagen. Misschien ben ik wel zo toegetakeld dat ze me eerst niet herkennen.

Een wit lichtje doemt voor me uit het donker op, zo dichtbij dat ik het bijna kan aanraken. In paniek ren ik de andere kant op, zonder te weten waarnaartoe.

‘Help!’ krijs ik. ‘H-Help me, alsjeblieft!’

Maar ik ben zo buiten adem dat er amper geluid uit mijn keel komt.

‘Frederique...’

Mijn naam. Zo zacht dat ik het me ook kan verbeelden.

‘Frederiqueeee...!’

In mijn verbeelding is het mijn vader die me roept. *Frederique, ruim je kamer op! Frederique, maak je huiswerk! Frederique, waarom luister je nooit! Frederique, Frederique, Frederique!!!*

Als een opgejaagd dier ren ik verder, steeds sneller en sneller.

Het bos houdt zo abrupt op dat ik niet meteen kan afremmen. In volle vaart struikel ik over de stoep en ik rol de Amstelveenseweg op. Een felle pijnsteek schiet door mijn schouder. De klamme kou van het asfalt trekt door mijn trainingspak omhoog. Mijn spieren worden slap en ik weet niet meer hoe ik moet opstaan. Tranen stromen over mijn wangen en ik lig te huilen als een klein kind.

Ik leef. O god, ik leef nog!

‘Meisje!’ krijst een vrouwenstem ergens vanuit de nacht. ‘Achter je!’

Een schim rent de straat op, en ik weet zeker dat hij het is.

‘Nee,’ gil ik. ‘Ga weg!’

Doodsbang kruip ik naar achteren.

‘Jezus!’ roept een andere stem. ‘Wat doet ze?’

Lichtstralen schijnen over mijn schouders en breken het donker doormidden. Verward kijk ik achterom.

En ineens word ik me glashelder bewust van alle details: de mensen op de stoep die naar me schreeuwen dat ik moet

opstaan. Het bestelbusje op nog maar een paar meter afstand, en de schim halverwege de straat die zijn leven niet verder durft te wagen om mij te redden. Ik zie alles in een moment nog korter dan een seconde. Maar door een of ander raar mechanisme in mijn binnenste kan ik niet bewegen.

Gepiep van remmen.

Geschreeuw.

In mijn bewustzijn zet ik een stap naar achteren. En nog een. Tot ik neerkijk op het meisje op het asfalt.

Ze kruipt ineen, terwijl het bestelbusje in een slip op haar afkomt.

Ik zie flitsen van vakanties lang geleden. Kerstontbijt met mijn vader in zijn badjas en mijn moeders slaperige blik, een dagje naar de Efteling, mijn oogleden op de terugweg zo zwaar van alle indrukken dat ze dichtvielen. Maar ik weet zeker dat ik nog net zag dat mijn ouders naar elkaar glimlachten.

Een herinnering van een paar jaar later schiet omhoog. Ik zit in groep 7 en Olivier vertelt dat zijn ouders gaan scheiden. Elk woord laat mijn ogen prikken. Ik wil niet huilen en stop mijn vingers in mijn oren. Iedereen begint te lachen en de juf stuurt me naar de gang omdat ik het niet kan opbrengen om naar Olivier te luisteren. Ik neem me één ding voor: ik laat nooit meer aan iemand mijn echte gevoelens zien.

Een brede straat verschijnt op mijn netvlies. Huizen die allemaal op elkaar lijken. Maar ik weet precies bij welk huis ik moet zijn. Ik zweef door Emma's slaapkamerraam naar binnen. Ze zit achter haar bureau en staart naar haar telefoon. Ik probeer te ontdekken waar ze naar kijkt, maar het scherm weerspiegelt alleen haar gezicht. Ze lijkt verdrietig. In de war. Ergens in een schemerige hoek van haar kamer zie ik nog iemand zitten, een schim, maar ik denk dat het mijn verbeelding is.

Emma's donkere haren gloeien rossig op in het licht van haar bureaulamp. Ik ga naast haar staan en zeg: 'Jij kon het ook niet weten dat dit zou gebeuren, je bent mijn beste vriendin, dat zul je altijd blijven. Wil je soms mijn naam nog hardop fluisteren?'

Ik denk dat ze terugzegt: 'Jij was ook mijn beste vriendin. Het spijt me...'

Maar dat kan ik me ook verbeelden.

Ik sluit mijn ogen en denk aan niks meer.

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2022 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodellen: Maura Pietersz, Suze Bouma, Madelief Broos, Loraina van Oorschot

Visagie covermodellen: Shiona Franke, Femke Gaarlandt

Foto's binnenwerk: Chris Hoefsmit, privéarchief covermodellen, privéarchief Hasiena Mohammadi, Shutterstock

Foto's schutbladen: privéarchief covermodellen, privéarchief Hasiena Mohammadi, Unsplash (Anthony Tran, Cole Wyland, Ety Fidele, Yonas Bikele, Jingyi Lyu)

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6276 3 (e-book 978 90 261 6283 1)
NUR 284, 285